

Finansdepartementet
Kommunenheten
103 33 Stockholm

REMISSVAR

Nyköping, den 6 oktober 2016

Moderata landstingsgruppen
Landstinget Sörmland
611 88 Nyköping

Referens: Fi2016/02568/K

Översänder moderata landstingsgruppens remissvar på Indelningskommitténs delbetänkande, det vill säga det förslag som moderaterna yrkade på vid landstingsstyrelsens sammanträde den 20 september.

Remissvar – Delbetänkande av indelningskommittén – Regional indelning – tre nya län (SOU 2016:48)

Landstinget Sörmland har beretts möjlighet att yttra sig över delbetänkandet från Indelningskommittén och avger härmed följande synpunkter.

Sammanfattning

Indelningskommittén har föreslagit att Sverige ska bestå av sex regioner i framtiden, varav tre ska bildas år 2019. Sörmland ska tillsammans med Örebro, Västmanland, Uppsala, Gävleborg och Dalarna ingå i Svealands läns landsting. Huvudsyftet till reformen är att skapa en ändamålsenlig samhällsorganisation där staten tillsammans med starka regionala organ samverkar utifrån ett tydligt medborgarperspektiv.

Landstinget **avstyrker** förslaget i sin helhet med anledning av att det saknas belägg för *bestående fördelar* för den föreslagna regionen som helhet, samt för de ingående länen och landstingen. Förändringar i den regionala indelningen måste bygga på en folklig förankring och medborgarnytta, något som den nuvarande utredningen inte har kunnat belägga.

Enligt en undersökning, genomförd av Novus, är en absolut majoritet, 55 procent, av invånarna i Sörmland emot bildandet av Svealands läns landsting och endast 22 procent är för. Landstinget menar vidare att frågan om ny regional indelning är av sådan karaktär att den bör liknas med en grundlagsfråga, och därför fodrar ett brett politiskt stöd, gärna med ett mellanliggande allmänt val.

Om remissvaret

Remissvaret kommer i huvudsak att ta sin utgångspunkt i att bedöma det lagda förslaget i delbetänkandet från Indelningskommittén, inte i att beskriva hur man bör mildra de negativa konsekvenserna om det ändå genomförs – till exempel hur Sörmland bör kompenseras när kvalificerade arbetstillfällen försvinner, osv.

Landstinget är inte kategoriskt motståndare till ändrad regional indelning, men anser att en sådan förändring ska kvalificera sig genom ett antal kriterier, såsom bygga på ett underifrånperspektiv, folklig förankring och medborgarnytta.

Indelning i län och landsting

Landstinget kan inte acceptera den föreslagna *geografiska indelningen*, Svealands läns landsting. Det föreslagna området bedöms inte vara optimalt till sin storlek för att skapa en effektiv förvaltning. Av svenska landsting är det små och medelstora landsting som levererar de bästa välfärdstjänsterna till de lägsta kostnaderna.

Landstinget **avstyrker** förslaget till geografiskt område, framförallt med hänsyn till bristande folklig legitimitet. Förslaget bedöms inte ge bestående fördelar för Sörmland eller övriga län. Det finns mycket litet som binder samman befolkningarna, till exempel ur historisk eller geografisk utgångspunkt. Vidare saknas de funktionella samband som ofta anges som goda förutsättningar för att skapa fler jobb och ökad tillväxt.

Indelningskommittén menar att större regioner medför att landstingen blir mer resursstarka utan att kunna belägga påståendet. Sex fattiga landsting blir inte en rik region. Däremot är det riktigt att byråkratin sväller när organisationerna växer, men begreppet ”*planeringskapacitet*” får inte förväxlas med den sedvanliga betydelsen av begreppet ”*resurser*”. Västra Götalandsregionen har till exempel sedan sin tillkomst höjt skatten med två kronor, och är ändå bara en tredjedel av den geografiska ytan av Svealandsregionen.

Landstinget betonar Sörmlands beroende med framförallt Stockholm, som utgör landets tillväxtmotor. Den största arbetspendlingen utom länet går idag till Stockholm, och det är angeläget att en regionreform bygger synergieffekter på den befintliga arbetsmarknadsregionen i Mälardalen, och inte raserar den. Det finns i detta område redan idag fungerande samverkansorgan, vilka behöver utvecklas istället för avvecklas.

Folklig förankring

Landstinget anser att det är mycket angeläget att en ny region får legitimitet från invånarna och det är angeläget att demokratiska aspekter analyseras mer ingående. För närvarande saknar förslaget om ny regionindelning folkligt stöd i sak, samtidigt som medborgardialogen varit obefintlig.

Enligt en undersökning, utförd av Novus i juni 2016, visar att 55 procent av sörmlänningarna är emot bildandet av en Svealandsregion, och endast 22 procent är för. Bland kvinnor är 60 procent emot, och endast 13 procent för. I södra Sörmland är 70 procent emot och 14 procent för.

Indelningskommittén eller dess uppdragsgivare har inte stimulerat till offentlig debatt och den allmänna kännedomen om de föreslagna förändringarna är mycket låg. Landstinget anser att en sådan genomgripande reform av den lokala självstyrelsen **måste** föregås av en livlig och omfattande politisk dialog med de berörda, vilket inte har varit fallet och därför i sig är en grund för att avstyrka förslaget.

Förändringen av den regionala indelningen är av sådan karaktär att den ska liknas med en grundlagsändring, och behöver vara föremål för en bred politisk överenskommelse och föregås av allmänt val.

Demokrati

Landstinget anser inte att demokratin stärks genom att öka avståndet till väljarna, även om det i praktiken öppnar för de folkvalda att ta fler impopulära beslut. Indelningskommittén menar att det är utvecklande för den lokala demokratin om de folkvalda har kapacitet att leverera välfärd av hög kvalitet, och så att säga hålla det man lovar. Då är det viktigt att notera att den bästa sjukvården inte finns i de största landstingen.

Den lokala självstyrelsen har tjänat landet väl, och idag har Sverige världens bästa sjukvård. Eftersom de största sjukvårdshuvudmännen *inte* har den bästa sjukvården – utan tvärtom – så är det små och medelstora landsting som har bästa förutsättningar att bygga och utveckla den lokala sjukvården efter befolkningens och omvärldens växande krav och förväntningar, och därmed bidra till stärkt lokaldemokrati.

Landstinget anser *inte* att de demokratiska frågorna är tillräckligt väl utredda, till exempel formerna för politiskt engagemang på fritiden i en föreslagen betydligt större region än dagens landsting. Frågan om legitimitet i en folkvald församling är komplex och måste också utredas ytterligare. Anser till exempel invånarna att besluten är legitima om deras del av regionen konsekvent och återkommande drabbas av de strukturella förändringar som delbetänkandet förutskickar?

Den föreslagna Svealandsregionen uppgår till 71 000 km², vilket är mer än tre (3) gånger så stort som Västra Götalands län eller mer än elva (11) gånger så stort som Stockholms län. Från Nyköping kommer det att vara närmare till Köpenhamn, Oslo, Helsingfors och Tallinn – än från ena änden till den andra i regionen. Stora avstånd påverkar förutsättningarna för väljarna att utkräva ansvar och skaffa sig en helhetsbild, samt förutsättningarna att engagera sig politiskt.

Det svenska statskicket bygger på en representativ demokrati och förutsätter att väljarna känner starkt förtroende för de folkvalda och har god kännedom om den aktuella politiken. För Sörmland innebär förslaget om bildandet av en Svealandsregion ett kraftigt minskat antal folkvalda, utan att konsekvenserna av detta är analyserade. Vad innebär det om antalet folkvalda från Sörmland minskar från 71 till 15?

Landstinget vill framhålla att ryggraden i den svenska demokratin bygger på att vem som helst ska kunna engagera sig politiskt. Förutsättningarna för att vara fritidspolitiker är därmed inte en fråga som får hastas förbi, utan är en av de mest centrala frågeställningarna ur demokratisynpunkt. Landstinget menar att utredningen inte har analyserat denna typ av konsekvenser tillräckligt väl.

Landstinget anser att den demokratiska förankringen både i själva processen att reformera den svenska regionala nivån och att forma innehållet i de nya regionerna är mycket viktigt. De politiska partier som driver indelningsfrågan har inte heller manifesterat prov på någon medborgardialog, och därmed riskerar ett redan utbrett missnöje med demokratiunderskott att spås på ytterligare när beslut fattas ovanifrån.

Allmänt om hälso- och sjukvård

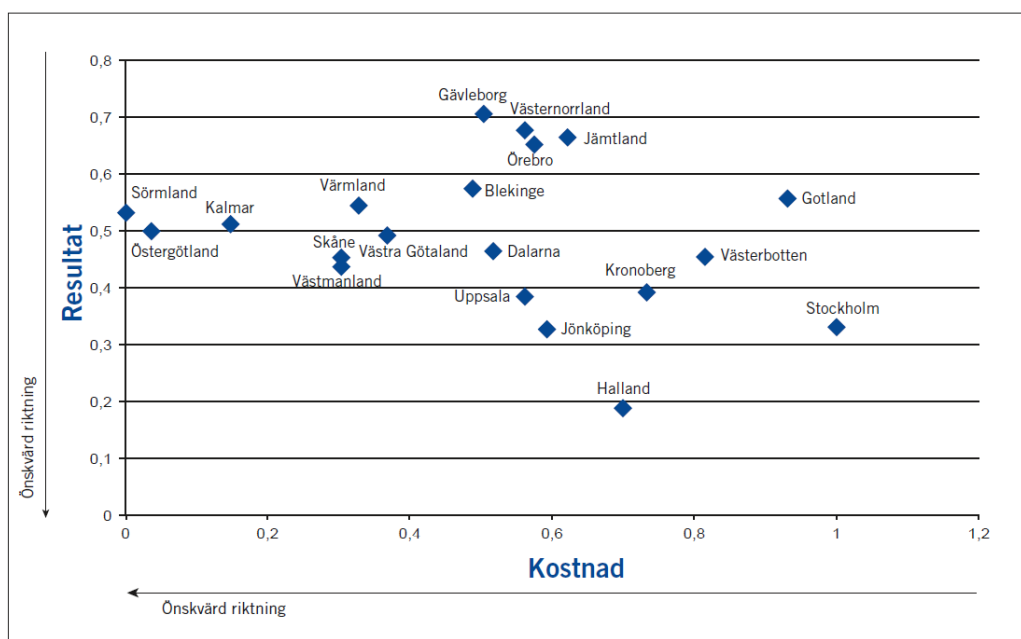
Svensk hälso- och sjukvård håller mycket hög kvalitet och effektivitet ur ett internationellt perspektiv. Det är därför angeläget att särskilt belysa vilka problem en regionreform ska lösa. Landstinget menar att varje förändring av den regionala indelningen måste ta utgångspunkt i vilka problem som ska lösas, på vilket sätt medborgarna ska få större nytta. Utredningen har inte redovisat vad som ska bli bättre för den enskilde.

Landstinget noterar vad som *inte* framkommer i delbetänkandet eller i den allmänna debatten, nämligen påståendet att primärvården eller länssjukvården blir bättre av en regionreform. För landstingets vidkommande utgör dessa delar cirka 95 procent av kostnaderna, och en ännu större andel av patienterna.

Ur ett internationellt perspektiv är den svenska sjukvården mycket effektiv¹, och jämfört med Sörmland har alla andra landsting högre strukturkostnader för hälso- och sjukvården per capita. Stora landsting som Skåne och Västra Götaland uppvisar samma medicinska resultat, men till högre kostnad. Sammantaget finns det inget som styrker att stora huvudmän/sjukhus skulle ha bättre resultat eller lägre kostnader.

¹ http://www.sou.gov.se/wp-content/uploads/2015/01/Diskussions-PM_effektivare_resursutnyttjande_webb.pdf

Tabell. Matris för jämförelse av effektivitet bland svenska landsting

Indelningskommittén menar att den administrativa kapaciteten (sid 150), vilket på vanlig svenska kallas byråkrati, stärks genom större regioner. Landstinget instämmer i detta, men instämmer inte i att det än önskvärt. I den mån ett eller flera landsting idag känner behovet anställda fler byråkrater finns inget som hindrar att så sker, ensamt eller i förening. Många personer med god insikt i den svenska sjukvårdsmodellen gör dock bedömningen att det behövs *färre* av dessa byråkrater.

En sammanläggning av sjukvårdshuvudmän medför att hälso- och sjukvården behöver ensas under en gemensam organisation. En ny region ska ha en ny, gemensam personalpolitik, ersättningsmodell, modell för facklig samverkan, kunskapsstyrning mm. Enbart med utgångspunkt från de praktiska svårigheterna att hinna med alla nödvändiga organisatoriska förändringar **avstyrker** landstinget att en ny indelning genomförs till år 2019, utan att närmare analyser och bedömningar är genomförda.

Indelningskommittén menar att ett av de viktigaste skälen till reformen är att skapa förutsättningar för strukturella förändringar av sjukvården, utan att ge exempel på vad det är i praktiken. Företrädare för regeringen har emellertid gjort klart att det handlar om att Sverige behöver färre akutsjukhus.² Samma politiska ambition har även uttalats av ledande politiska företrädare för angränsande landsting. Landstinget instämmer *inte* med regeringen att en sådan strukturell förändring med automatik är önskvärd.

Sörmland har idag tre (3) akutsjukhus: Mälarsjukhuset i Eskilstuna, Nyköpings lasarett och Kullbergsska sjukhuset i Katrineholm. Mot bakgrund av regeringens uttalade ambition att faktiskt stänga akutsjukhus torde åtminstone ett av ovanstående sjukhus att vara i farozonen.³ Mälarsjukhuset på grund av sin närhet till Centrallasarettet i Västerås, Nyköpings lasarett på grund av ständiga överbeläggningar och Kullbergsska på grund av sin litenhet. Landstinget delar emellertid *inte* denna uttalade ambition att centralisera akutvården.

Sammantaget **avstyrker** landstinget förslaget om att slå samman landsting med delbetänkandets utgångspunkter att det leder till ökad byråkrati, fjärrar de folkvalda från väljarna och skapar förutsättningar för impopulära nedläggningar av Sörmlands akutsjukhus.

² <http://www.st.nu/medelpad/sundsvall/sjukvardsministern-vi-har-for-manga-akutsjukhus-i-sverige>

³ <http://www.dagensmedicin.se/artiklar/2016/06/29/ministern-toppa-listan-trots-kritik/>

Vård på lika villkor

Enligt Vårdbarometern är *inte* invånarna i de största landstingen mest nöjda, till exempel i fråga om huruvida man har tillgång till den vård man behöver, om det är rimliga väntetider, om man har förtroende för sjukvården osv. Landstinget noterar därför att det *saknas bestående fördelar*, även enligt delbetänkandet, för åtminstone lejonparten av hälso- och sjukvården.

Indelningskommitténs delbetänkande återkommer i många stycken (bl.a. sid 107, 149, 152, 229, 338) om att stora landsting ger bättre förutsättningar att erbjuda likvärdig vård eller vård på lika villkor. Här nedan anges ett urval av dessa resonemang.

Det kan också konstateras att flera landsting i dag saknar tillräckligt befolkningsunderlag och resurser för att kunna göra effektiva investeringar och för att kunna bära, utveckla och rekrytera spetskompetens och kunna ta emot och omsätta ny kunskap. Detta försvårar möjligheten att ge hela befolkningen tillgång till likvärdig vård av god kvalitet.

Asymmetrin mellan dagens län och landsting när det gäller bland annat befolkningsunderlag och antal kommuner medför en regional obalans som äventyrar likvärdigheten över hela landet. Det medför skillnader i vilken vård medborgarna får och vilka förutsättningar länen har för en positiv regional utveckling. Genom att bilda mer jämstarka län och landsting ökar möjligheterna att skapa likvärdiga förutsättningar i alla delar av landet.

Om samtliga landsting har förmågan att ansvara för det regionala hälso- och sjukvårdssystemet skapar det också goda förutsättningar för statens styrning. Staten genomför en stor mängd insatser i syfte att förbättra värden och tillförsäkra invånarna en likvärdig vård i hela landet.

Olika storlek på rikets landsting ger ojämlika förutsättningar vad gäller möjligheten att garantera alla invånare tillgång till likvärdig vård av hög kvalitet.

Att landstingen dessutom är av varierande storlek bidrar till ojämlika förutsättningar när det gäller möjligheten att upprätthålla tillgången till en god och säker vård på lika villkor. Detta bidrar sammantaget till att dagens struktur försvårar möjligheterna att tillgodose hela befolkningens tillgång till likvärdig vård av god kvalitet.

Ovanstående resonemang saknar dock empiriskt stöd. Vårdbarometern visar att stora landsting i praktiken är sämre på att erbjuda likvärdig vård⁴. I en viktig aspekt, nämligen förmågan att ge vård på lika villkor, ligger alla tre stora landsting i botten – medan Sveriges minsta landsting, Gotland, ligger i topp.

En jämförelse av nationella kvalitetsregister och Öppna jämförelser ger också vid handen att det *inte* finns något samband mellan storleken på sjukvårdshuvudmannen och kvaliteten på sjukvården. Bäst cancervård finns inte i de tre stora landstingen, inte heller lägst dödlighet vid hjärtinfarkt, kortast responstid för ambulans, lägst andel överbeläggningar eller lägst strukturerad kostnad per invånare osv. Inte i någon av alla tillgängliga jämförelser av svensk sjukvård (en ganska ansevärd mängd) kommer de alla tre stora landstingen bäst ut samtidigt.

Landstinget noterar att det **inte** finns några belegg för att hälso- och sjukvården är bättre eller mer likvärdig, eller mer tillgänglig eller mer effektiv i stora landsting än i små och medelstora landsting. I själva verket har den svenska modellen med ett 20-tal landsting medverkat till att skapa världens bästa sjukvård till en av de lägsta kostnaderna i västvärlden. Detsamma kan för övriga sägas inom få andra svenska politikområden.

Högspecialiserad sjukvård

Sveriges bästa universitetssjukhus har inte något av de tre största landstingen som huvudman, inte heller är det ett av landets största universitetssjukhus⁵. Det finns i dagsläget inga statistiskt säkerställda samband mellan storlek på huvudman/sjukhus och goda resultat i form av hög kvalitet, effektivt resursanvändande eller hög tillgänglighet.

⁴ [http://www.vardbarometern.nu/PDF/Vardbarometern_arsrapport_2015_WEBB_\(slutversion\).pdf](http://www.vardbarometern.nu/PDF/Vardbarometern_arsrapport_2015_WEBB_(slutversion).pdf) (s 24)

⁵ <http://www.dagensmedicin.se/artiklar/2015/01/14/linkoping-tillbaka-pa-toppen/>

En viktig utgångspunkt i delbetänkandet är att avskaffa dagens samverkansnämnder för att skapa smidigare beslutsprocesser i frågor om så kallad nivåstrukturering (ett komplicerat ord för centralisering). Det är sant att dagens centralisering av till exempel avancerad cancervård ibland kan upplevas ta för lång tid, men man ska då tydligt bära i minnet att den längsta tidsutdräkten sker inom professionen och inte i politiken. Att avskaffa samverkansnämnden kommer därför inte att förkorta ledtiderna särskilt mycket.

Landstinget anser inte att det bästa sättet att säkra tillgången till högspecialiserad sjukvård för sörmlänningarna är att själva bli delägare i ett eller flera universitetssjukhus. Tvärtom riskerar ett sådant delägarskap att vara till nackdel för invånarna, jämfört med dagens lösning där Landstinget Sörmland kan förhandla med flera vårdgivare och välja den bästa lösningen.

För nuvarande huvudmän av universitetssjukhus måste *inte* ett utökat delägarskap vara det bästa för att skapa en effektiv verksamhet av god kvalitet. Det bästa patientunderlaget ärver man inte, det förtjänar man. Idag sker en, förvisso i praktiken symbolisk, förhandling med universitetssjukhusen om den högspecialiserade vården. En mycket viktig komponent i detta avtal bygger på att vården ska ges på rätt sätt i rätt tid. Många gånger skapar det nödvändig förändringskraft som annars inte hade varit möjlig.

Landstinget vill emellertid framhålla att Värmlands frånfälle skapar stora störningar för den högspecialiserade verksamheten vid Universitetssjukhuset i Örebro (UiÖ), inklusive läkarutbildningen mm. Landstinget anser att utredningen allvarligt brister i detta avseende då risken är påtaglig att UiÖ i fortsättningen inte klarar av att upprätthålla kompetensen som ett universitetssjukhus. Det är inte en enskild fråga för Region Örebro län, utan påverkar alla län i Uppsala-Örebro-regionen negativt, samtidigt som Västra Götaland, enligt utredningens egna resonemang, kommer att gynnas obetydligt.

För Sörmland kan ett delägarskap i Universitetssjukhuset i Örebro samt Akademiska sjukhuset leda till minskad valfrihet för patienterna, trots de instiftade rättigheterna i patientlagen. För skattebetalarna medför de ökade risker att betala framtida ekonomiska underskott, och för medborgarna är den sammantagna nyttan mycket liten.

Sammantaget anser landstinget att utredningens förslag inte ger vid handen på vilket sätt den högspecialiserade vården för sörmlänningarna blir av bättre kvalitet, mer tillgänglig eller resursstarkare. Av det följer också att landstinget **avstyrker** förslaget med denna utgångspunkt.

Regional tillväxt

Det är naturligtvis en viktig samhällsuppgift att bidra till fler arbetstillfällen och ökad tillväxt. De regionala aktörerna, i samverkan med staten, är inget undantag. Landstinget menar att det finns utrymme för mer effektiv organisation av det regionala ansvaret i fråga om till exempel kollektivtrafik och infrastruktur. Landstinget understryker att målet om en enhetlig organisering inte är överordnad ett bra innehåll.

Stockholm är otvetydigt Sveriges tillväxtmotor, och det utan att ha ett direktvalt beslutsorgan för regionala utvecklingsfrågor. Det har tvivelsutan varit viktigare att besluten fattats med omdöme. Lokal symmetri är självklart inte av ondo, men är i sig själv inget ändamål heller. Landstinget menar att en övertro på enhetliga lösningar och organisatoriska modeller riskerar att stjäla fokus från innehållet och förmågan till lokala anpassningar.

Landstinget framhåller att Stockholm är länets viktigaste samarbetspart i fråga om att skapa regional tillväxt och fler jobb hemma och i närområdet. Sådana exempel är samarbetet med kollektivtrafik, etablerandet av ytterligare tågtrafik och satsningar på infrastruktur, däribland Ostlänken. Landstinget menar att en regionalisering inte får medföra att denna samverkan utarmas eller påverkas negativt.

Indelningskommittén menar att ett av de viktigaste motiven till en regionreform är att planeringskapaciteten stärks i fråga om regional tillväxt. Resonemang är att stora regioner har bättre förutsättningar att hålla sig

med administratörer som kan matcha de statliga byråkraterna, och således bistå de folkvalda politikerna att vinna förhandlingarna om investeringar i till exempel infrastruktur.

En jämförelse av hur de statliga investeringsmedelen fördelar sig över landet visar dock att de tre största länen inte utmärker sig, inte heller utmärker de sig i fråga om tillväxt i mått som bruttoregionalprodukt. Landstinget menar därför att det saknas bevis för att de tre stora länen skulle klara sig bättre i statliga förhandlingar, eller att de har bättre tillväxt enbart till följd av sin planeringsmässiga kapacitet.

Landstinget anser att staten bör vara öppen för förändringar av hur länen väljer att organisera frågorna kring regional utveckling, men **avstyrker** kravet på enhetlig organisering.

Regional kultur

Landstinget bedriver idag viktig kulturverksamhet över hela länet, med en omsättning på cirka 250 miljoner kr, och den kan komma att påverkas på ett mycket omfattande sätt vid en regionreform, såväl direkt som indirekt. Det är beklagligt att den regionala kulturen inte omfattats av kommitténs delbetänkande, och således går det inte att avgöra om förslaget leder till bestående fördelar eller inte.

Ekonomiska frågor

En utblick över landet visar att Sveriges bästa landstingsekonomi inte återfinns hos de tre största landstingen. De landsting som höjt skatten minst under 2000-talet är alla små och medelstora; Blekinge, Örebro, Västmanland och Västerbotten. Stockholm har gjort rekordstora höjningar och Västra Götaland har höjt skatten med två (2) kronor sedan start. Stora landsting verkar således inte vara bättre på att stå emot skattehöjningar och har inte heller haft en lägre kostnadsutveckling inom hälso- och sjukvården.

Landstinget anser att de ekonomiska frågorna kring en regionreform behöver utredas mer grundligt, för att på bästa sätt tillvarata möjligheter och åtgärda de problem som följer. Bland annat behöver det genomföras en tydlig redovisning av inkomst- och kostnadsutjämnningen och effekterna av skattesystemet. För skattebetalarna i Sörmland medför bara själva ensandet av landstingskatten en höjning med drygt 30 öre, och för många kommuner medför det ytterligare höjningar. För en vanlig familj handlar det om flera tusen kronor per år bara till följd av att skattesatserna ska ensas.

Landstinget anser att den kommunala finansieringsprincipen även ska gälla denna reform, vilket innebär att staten måste svara för de extra kostnader som belastar kommuner och landsting. En förutsättning är således att staten i god tid återkommer med konkreta förslag på finansiering i dessa delar.

Den bärande idén bakom delbetänkandet är att stora regioner per definition är resursstarka. Några sådana belägg redovisar dock inte Indelningskommittén, utan konstaterar bara att stora organisationer har mycket byråkrati och att det kan vara bra att ha ibland. Landstinget anser å sin sida inte att mer byråkrati är svaret på särskilt många frågor.

Statens organisation

Landstinget anser att det är önskvärt med en ökad statlig samordning för att skapa en effektivare samhällsorganisation och bidra till bättre välfärd och ökat välbefinnande. Det är viktigt att den statliga indelningen utreds och förtydligas senast i samband med en nationell regionalisering.

Det allvarligaste hindret för regional utveckling har inte varit den lokala nivåns asymmetri, utan den statliga nivåns. Landstinget anser att det är betydligt mer angeläget att statens lokala representation med alla

myndigheter och verk organiserar sig enhetligt, i syfte att underlätta den externa och interna samverkan, än att tvinga hälso-och sjukvården till mödosam omorganisering under åratals framöver.

Att det lokala självstyret är asymmetriskt utformat är inte det verkliga hindret för att öka effektiviteten i relationerna mellan olika offentliga aktörer, utan den enorma variation som de statliga myndigheterna uppvisar både i form, ansvar och funktion. Staten skulle kunna bidra till ökad kraftansträngning kring regional utveckling genom att ensa sin egen organisation.

Processen

Landstinget bedömer att det är mycket kort om tid för att ändra indelningen av län och landsting till år 2018 respektive 2019. Många upplever processen som forcerad utan tid för eftertanke och dialog.

Ett gemensamt ikraftträdande tidigast år 2023 skapar möjligheter för en starkare folklig förankring, både i sak och i process, samt en ökad överföring av kompetenser från den statliga nivån till den regionala nivån. Ur demokratisk aspekt är det också angeläget att reformen föregås av allmänt val.

Landstinget anser inte att delbetänkandet uppfyller kraven på allsidighet och opartiskhet. Regionerformen beskrivs endast ut positiva aspekter, några negativa konsekvenser finns överhuvudtaget inte, och väldigt få aspekter problematiseras. Ytterligare många angelägna frågor utreds överhuvudtaget inte. Mot bakgrund av utredningens bristande kvalitet **avstyrker** landstinget förslaget om bildandet av Svealandsregion.

Magnus Leivik

Gruppledare (M)

Moderata landstingsgruppen
Landstinget Sörmland
611 88 Nyköping